

[Ivar Nørgaard.]

ning? Man må jo være opmærksom på, at det økonomiske råds formandskabs betragtninger byggede på forudsætningen om en gennemsnitlig betydelig lavere rente her i landet og ikke den fantastisk stramme pengepolitik, som regeringen nu ønsker skal slå igennem på alle punkter. Er det sådan, at det økonomiske råds formandskab også under disse forudsætninger har tilhvisket statsministeren, økonomimisteren eller finansministeren, at man fastholder, at der skal finde en stærk stramning sted allerede nu? Det forekommer mig at være særdeles usandsynligt, at man skulle foreslå en så voldsom stramning nu, når den pengepolitiske stramning utvivlsomt vil føre til en stærk dæmpning af investeringerne, og når vi, som jeg stadig mener, må have en vis uklar fornemmelse af, hvordan det må gå ude i verden.

Økonomimisteren sagde, at det, der kunne tænkes i Frankrig, var jo kun noget, der kunne blive til gunst for os; det kunne blive en inflation. Ja, ja, men hvis der bliver vældig inflation i Frankrig, hvad bliver så de politiske reaktioner på en sådan situation? Det kan f. eks. blive en devaluering af francen, det kan blive vældige importrestriktioner, det kan blive meget andet, når man har fået en regering i Frankrig, og det kan, så vidt jeg kan vurdere, ikke være noget, der kan være til fordel for dansk eksport, navnlig ikke hvis vi nu får en ny valutakrise.

Statsministeren sagde formanende til oppositionen, at vi bør erindre os, at der er en sammenhæng i tingene, og han tænkte dér navnlig på, at vi havde en kritisk holdning over for disse finanspolitiske stramninger, medens vi på den anden side havde givet udtryk for, at vi mente, der burde gennemføres væsentlige reformer på en række områder. Ja men det er jo karakteristisk. Statsministeren og hans ressortministre kommer jo her og siger: vi vil gennemføre disse skatter for at gennemføre en finanspolitisk stramning. Han kommer ikke og siger: ja men vi har en række konkrete omkostninger, vi skal have dækket, og der er så og så mange reformer, vi vil gennemføre til næste år, og som vi vil bede jer om at være med til at finansiere. Man argumenterer jo ud fra betalingsbalancesynspunktet.

Om den finanspolitiske stramning, som nu foreligger, har man jo hele tiden sagt, at det er en finanspolitisk stramning, som man vil gennemføre af betalingsbalancehensyn. Så kan man ikke bebrejde os, at vi siger: ja men der er ikke betalingsbalancemæssig begrundelse for en sådan stramning oven i den voldsomme pengepolitiske stramning.

Men når vi endelig taler om sammenhæng, hr. statsminister, var det måske nok så interessant at se på sammenhængen mellem det, der bliver sagt af finansministeren og statsministeren i dag, og det, de samme herrer sagde til befolkningen for ganske få måneder siden, da de var i opposition. Hvordan tror statsministeren og finansministeren, befolkningen vurderer den holdning, som finansministeren i dag gav udtryk for med hensyn til skatter, sammenholdt med den indstilling, som den fungerende finansminister og ikke mindst den reelle finansminister gav udtryk for for blot godt 1½ år siden, hvor man næsten korsede sig — slog syv kors for sig — når vi fra den socialdemokratiske regering kom med forslag om skatter? Man kørte en valgkampagne på, hvor helt urimeligt det var at beskatte befolkningen. Man ville have, at skatterne skulle udgøre en ganske bestemt procent af nationalindkomsten, og finansministeren fastslog, at vi havde nået grænsen. Samtidig vendte man sig imod at anvende finanspolitik overhovedet, idet den rigtige finansminister understregede, at der var slet ingen rimelighed i at bruge sådanne midler, fordi pengene havde det bedst i borgernes lommer; og det fristede bare til yderligere udgifter, hvis man havde sådanne overskud liggende i statskassen. Det er det, som befolkningen nok finder virker lidt ejendommeligt, at de samme herrer i dag som ministre med en sådan lethed fremlægger forslag om voldsomme skatteudskrivninger sammen med vældige renteforhøjelser, og nu med lige så glade smil, som de dengang så vrede ud, fortæller, hvor naturligt det er, at man beskatter befolkningen voldsomt. Jeg synes, statsministeren bør tænke på det, når han så formanende fremholder, at der er sammenhæng i tingene. Vælgerne tænker nok på, at der burde være lidt mere sammenhæng mellem det, de nuværende ministre gør og siger, og det, de sagde, dengang de var oppositionsledere.